

Arrest

nr. 208 990 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat Pascal VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2018 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) van 28 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 24 juni 2014 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 28 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze procedure is gekend onder het rolnummer RvV X

1.5. Op 20 januari 2016 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2. bij arrest nr. 160 442.

1.6. Op 5 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 13 september 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6. bij arrest nr. 191 932.

1.8. Op 28 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van elk van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/~~Mevrouw~~, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brussel West op 28/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Naast de wet kunnen ook bovenstatelijke bepalingen, inzonderheid de artikelen 3 en 8 EVRM, bij de motivering betrokken worden. Het uitgangspunt blijft evenwel dat:

- volgens het internationale recht komt het in beginsel aan de Staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54);

- elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77), artikel 5,1, f. EVRM indachtig.

Betrokkene werd gehoord op 28/08/2018 door de politie van PZ Brussel West en verklaart dat hij in België verblijft met zijn echtgenote en 4 kinderen. Hij verklaart niet dat hij medische problemen heeft. Hierbij heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden. Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of spéciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

8 EVRM

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, Mitchell/Verenigd Koninkrijk, nr. 40447/98; EHRM 22 juni 1999, Ajayi e.a./Verenigd Koninkrijk, nr. 27663/95; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verwijdering van het grondgebied heeft betrekking op het hele gezin. Bovendien kan aangenomen worden dat betrokkene wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van zijn relatie in België van bij het begin precair was. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden.

Betrokkene en zijn partner dienden zich ervan bewust te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Betrokkene toont verder niet met concrete gegevens aan dat hij zijn privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in het land van herkomst of elders. Er blijkt ook niet dat hij eventuele vriendschapsrelaties die hij zou hebben opgebouwd, niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven.

De verwijderingsbeslissing brengt geen verbreking van de familie-eenheid teweeg, te meer betrokkenes partner tevens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, waardoor betrokkene niet ernstig kan voorhouden dat hij enkel in België zijn gezinsleven met zijn partner zou kunnen onderhouden. De verwijdering is immers beslist voor het hele gezin. Zij dienen tezamen het Rijk

te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst of een land waar zij op wettelijke wijze binnen kunnen. Voor zover betrokkene aanhalen dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij hun leven alhier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven en hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gegeven op 22/07/2013 en 23/03/2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

- artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene diende 2 maal een verzoek in tot internationale bescherming bij de Belgische overheid, respectievelijk op 11/08/2009 en 18/08/2011. Het CGVS, de RVV en telkens ook de RVS weigerden betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene ter kennis gegeven met daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq). Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gegeven op 22/07/2013 en 23/03/2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

- artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene diende 2 maal een verzoek in tot internationale bescherming bij de Belgische overheid, respectievelijk op 11/08/2009 en 18/08/2011. Het CGVS, de RVV en telkens ook de RVS weigerden betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene ter kennis gegeven met daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd gehoord op 28/08/2018 door de politiezone Brussel West en verklaart dat hij niet wenst terug te keren omdat terugkeren problemen zou geven omdat hij hier asiel heeft aangevraagd en omdat zijn vrouw medische problemen heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting

geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Verder verklaart betrokkene niet medische problemen te hebben, maar wel zijn echtgenote.

Betrokkene diende hieromtrent 2 maal een aanvraag tot regularisering op medische gronden (9ter) in functie van zijn echtgenote in. Deze werden beide door DVZ onontvankelijk verklaard en aan betrokkene ter kennis gegeven. Het beroep van betrokkene tegen de eerste weigering werd door de RVV verworpen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene diende eveneens een aanvraag in tot het verwerven van verblijf op humanitaire gronden (9bis). Deze aanvraag werd door DVZ onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven, tezamen met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op 23/03/2017.

De beroepen die betrokkene bij de RVV indiende, enerzijds op 22/04/2017 tegen de onontvankelijkheids-beslissing van de aanvraag 9bis, anderzijds op 17/06/2015 tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9ter, hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gegeven op 22/07/2013 en 23/03/2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Pakistan.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. (...), W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Brussel West, en de verantwoordelijke van de FITT-woning te Zulte, de betrokkene, A.A. (...), op te sluiten in de lokalen van de FITT-woning te Zulte vanaf 28/08/2018."

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan (...)

en haar 4 kinderen:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brussel West op 28/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Naast de wet kunnen ook bovenstatelijke bepalingen, inzonderheid de artikelen 3 en 8 EVRM, bij de motivering betrokken worden. Het uitgangspunt blijft evenwel dat:

- volgens het internationale recht komt het in beginsel aan de Staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland, § 54);*
- elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77), artikel 5,1, f. EVRM indachtig.*

Betrokkene werd gehoord op 28/08/2018 door de politie van PZ Brussel West en verklaart dat zij in België verblijft met haar echtgenoot en 4 kinderen. Zij verklaart dat zij psychologische problemen heeft en hiervoor alprazolam neemt. Hierbij heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RW, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden. Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

8 EVRM

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, Mitchell/Verenigd Koninkrijk, nr. 40447/98; EHRM 22 juni 1999, Ajayi e.a./Verenigd Koninkrijk, nr. 27663/95; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verwijdering van het grondgebied heeft betrekking op het hele gezin. Bovendien kan aangenomen worden dat betrokkene wist dat haar illegale verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van haar gezinsleven in België van bij het begin precair was. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van

de Vreemdelingenwet, een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene en haar partner dienden zich ervan bewust te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Betrokkene toont verder niet met concrete gegevens aan dat zij haar privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in het land van herkomst of elders. Er blijkt ook niet dat zij eventuele vriendschapsrelaties die zij zou hebben opgebouwd, niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven.

De verwijderingsbeslissing brengt geen verbreking van de familie-eenheid teweeg, te meer daar betrokkene partner tevens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, waardoor betrokkene niet ernstig kan voorhouden dat zij enkel in België haar gezinsleven met haar partner en kinderen zou kunnen onderhouden. De verwijdering is immers beslist voor het hele gezin. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst of een land waar zij op wettelijke wijze binnen kunnen. Voor zover betrokkenen aanhalen dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij hun leven alhier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven en hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gegeven op 22/07/2013 en 23/03/2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfs- aanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

- artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene diende 2 maal een verzoek in tot internationale bescherming bij de Belgische overheid, respectievelijk op 11/08/2009 en 18/08/2011. Het CGVS, de RVV en telkens ook de RVS weigerden betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene ter kennis gegeven met daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).
Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brussel West op 28/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gegeven op 22/07/2013 en 23/03/2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de

vreemdeling, na een afgewezen verblijfs- aanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

□ artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene diende 2 maal een verzoek in tot internationale bescherming bij de Belgische overheid, respectievelijk op 11/08/2009 en 18/08/2011. Het CGVS, de RVV en telkens ook de RVS weigerden betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene ter kennis gegeven met daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd gehoord op 28/08/2018 door de politiezone Brussel West en verklaart dat zij niet wenst terug te keren omdat haar ex-man in Pakistan haar wil vermoorden. Dit aangehaalde element werd reeds beoordeeld in haar asielaanvragen van 11/08/2009 en 18/08/2011. Uit het onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verder verklaart betrokkene dat zij psychologische problemen heeft en hiervoor alprazolam neemt. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Betrokkene diende hieromtrent 2 maal een aanvraag tot regularisering op medische gronden (9ter) in functie van zijn echtgenote in. Deze werden beide door DVZ onontvankelijk verklaard en aan betrokkene ter kennis gegeven. Het beroep van betrokkene tegen de eerste weigering werd door de RVV verworpen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene diende eveneens een aanvraag in tot het verwerven van verblijf op humanitaire gronden (9bis). Deze aanvraag werd door DVZ onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven, tezamen met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op 23/03/2017.

De beroepen die betrokkene bij de RVV indiende, enerzijds op 22/04/2017 tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9bis, anderzijds op 17/06/2015 tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9ter, hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4" Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gegeven op 22/07/2013

en 23/03/2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar en haar kinderen aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Pakistan.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. (...), W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Brussel West, en de verantwoordelijke van de FITT-woning te Zulte, de betrokkene, A.T. (...), op te sluiten in de lokalen van de FITT-woning te Zulte vanaf 28/08/2018."

2. Voorwerp van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ter terechtzitting vraagt de waarnemend voorzitter naar verduidelijking betreffende het voorwerp van onderhavige vordering. De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift immers dat de vordering gericht is tegen de beslissingen die aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering opleggen ("*décisions décernant aux requérants un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement (n° 6766436, 6473168)*"), terwijl aan het verzoekschrift slechts een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij wordt gevoegd.

Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat dit een materiële vergissing betreft en dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht is tegen de bijlage 13septies ten aanzien van de eerste verzoekende partij en tegen de bijlage 13septies ten aanzien van de tweede verzoekende partij. De verwerende partij merkt op dat ook zij is uitgegaan van de twee bijlagen 13septies als voorwerp van onderhavige vordering en dat zij niet betwist dat het voorwerp van onderhavige vordering zowel de bijlage 13septies van 28 augustus 2018 genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij als de bijlage 13septies van 28 augustus 2018 genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij omvat. De verwerende partij legt een kopie voor van de bijlage 13septies van 28 augustus 2018 genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij.

Een kopie van de betekende versie van de bijlage 13septies van 28 augustus 2018 genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij wordt noch ter terechtzitting, noch na de terechtzitting voorgelegd door de verzoekende partijen. Ook in het administratief dossier is geen dergelijke kopie terug te vinden. Gelet op het feit dat de advocaat van de verzoekende partijen zelf aangeeft dat het voorwerp van het beroep bestaat uit zowel de bijlage 13septies van 28 augustus 2018 genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij als de bijlage 13septies van 28 augustus 2018 genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, kan aangenomen worden dat de verzoekende partijen kennis hadden van de voornoemde bijlage 13septies genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissingen tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissingen overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar zijn voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissingen.

4. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een eerste en enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 9ter, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“Que des ordres de quitter le territoire avec décisions de maintien en vue de l'éloignement leur ont été notifiés.

Que ces décisions litigieuses se fondent sur différents motifs.

Qu'il convient d'analyser ces différents motifs.

– L'intérêt supérieur de l'enfant et leur intégration en BELGIQUE

Attendu que les requérants résident en BELGIQUE depuis de très nombreuses années.

Que de leur union sont nés 4 enfants.

Que le plus jeune est né en BELGIQUE.

Que les requérants et leurs enfants résident en BELGIQUE depuis plus de 9 ans.

Que durant la majorité de ces 9 années, ils ont résidé en BELGIQUE de manière légale.

Que les enfants des requérants sont, depuis 9 ans, scolarisés en BELGIQUE, qu'ils parlent parfaitement le français et le néerlandais.

Que le fils cadet des requérants ne parle d'ailleurs que le français et le néerlandais.

Que tous se sont constitués un tissu social extrêmement important et étroit.

Qu'ils ont tissés de fortes relations amicales au sein de la population belge.

Qu'il est erroné d'affirmer que les requérants ne se sont constitués aucune relation amicale et/ou professionnelles en BELGIQUE durant leur séjour.

Que le dossier administratif révèle, au contraire, l'étroitesse des liens qui ont été entretenus par les requérants avec des citoyens belges, lesquels ont entendu les soutenir de diverses manières.

Qu'il est, une nouvelle fois, indéniable qu'ils ont constitué, avec sa compagne et leurs enfants, une cellule familiale au sens de l'article 8 CEDH.

Que la vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qu'il a pu nouer depuis qu'il se trouve en BELGIQUE, avec des tiers.

Qu'ainsi, les requérants font référence à un arrêt NIEMIETZ c/ Allemagne du 16 décembre 1992, Série A, n° 251-B, page 33, § 29 suivi notamment par les arrêts HALFORD c/ Royaume-Uni du 27 juin 1997, où la Cour, tout en jugeant qu'il n'est « ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée » a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » ou chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Que dans l'arrêt JOSEPH, la Cour Européenne des Droits de l'Homme du 27 février 2014 (req. n°70055/10) a consacré, à toute personne faisant valoir une violation de l'article 8 CEDH, un droit à un recours effectif « La Cour considère que la requérante avait prima facie des griefs défendables à faire valoir devant les juridictions internes tant sous l'angle de l'article 3 que de l'article 8 de la Convention et que, par conséquent, l'article 13 s'applique ».

Que les requérants sont donc en droit de pouvoir bénéficier d'un recours effectif pour le recours en annulation et en suspension qu'ils ont introduit à l'encontre de la décision de la partie adverse leur refusant l'octroi d'un titre de séjour sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 et qui est actuellement toujours pendant (CCE 204652 et CCE 204656).

Que la décision litigieuse prive toutefois les requérants d'un tel recours.

Qu'elle constitue, par conséquent, une violation des articles 8 et 13 CEDH.

Que l'article 8 CEDH, tel qu'interprété par la Cour Européenne des Droits de l'Homme dans l'arrêt Hamidovic du 4 décembre 2012 (req. n°31956/05) protège la cellule familiale.

Que la Cour a exposé dans cet arrêt que les décisions prises par les Etats en matière d'immigration peuvent constituer une ingérence dans l'exercice du droit au respect de la vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 §1 CEDH, notamment lorsque les intéressés ont, dans l'état d'accueil des liens personnels ou familiaux suffisamment forts risquant d'être gravement affecté par la mesure d'éloignement.

Que dès lors les décisions litigieuses constituent manifestement une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant tel que consacré à l'article 8 CEDH.

Que cette ingérence n'est admise que si elle est proportionnée au but poursuivi.

Que tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce.

Que pour apprécier du caractère proportionné d'une telle ingérence, la Cour européenne des Droits de l'Homme a développé des critères à prendre en considération.

Que dans son arrêt Hamidovic c. Italie, la Cour Européenne des Droits de l'Homme développe les critères à prendre en considération pour apprécier si une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant, telle que protégée par l'article 8CEDH, est proportionnée ou non.

Que les critères sont les suivants : «

- La nature et la gravité de l'infraction commise ;*
- La durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;*
- Sa situation familiale (le cas échéant la durée de son mariage) ;*
- La naissance éventuelle d'enfants du mariage, leur âge ;*
- L'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause ;*
- La question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine ;*
- Et la question de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation de l'une d'elles au regard des règles d'immigration était telle qu'il était immédiatement clair que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire »*

(arrêt Hamidovic du 4 décembre 2012 req. n°31956/05)

Que les liens avec la BELGIQUE sont indéniables.

Que sans conteste, contraindre les requérants à retourner dans leur pays d'origine dans ces circonstances constituerait une violation manifeste des dispositions visées au moyen et notamment de l'article 8 CEDH.

Que par ailleurs, il est erroné d'invoquer l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 et d'affirmer que le requérant n'a aucune adresse en BELGIQUE puisqu'ils disposent d'une adresse en BELGIQUE, au sein de laquelle ils résident de manière régulière et où ils ont, par ailleurs, été interpellés afin d'être placé en maison de retour.

Attendu qu'en ce qui concerne l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, cette disposition impose à la partie adverse de prendre en compte, lorsqu'elle prend la décision litigieuse, l'intérêt supérieur de l'enfant.

Que l'intérêt supérieur de l'enfant impose, dans le cas d'espèce, qu'ils puissent demeurer dans le pays dans lequel ils résident depuis maintenant plus de 9 ans et dans lequel ils se sont constitués un tissu social évident.

Que la partie adverse ne peut remettre en cause le fait que les enfants des requérants ont vécu la majorité de leur vie en BELGIQUE et se sont désormais occidentalisés à un tel point qu'ils ignorent tout des coutumes et traditions de leur pays d'origine.

Qu'ils se considèrent comme belges et ne comprendraient pas, après 9 ans, qu'ils soient contraints de retourner dans un pays dont ils ignorent tout.

Que les décisions litigieuses violent également, en ce qu'elles ne prennent pas en compte cette vie privée et familiale l'obligation de motivation formelle telle que prescrite par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que les articles 7, 62, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

- La situation médicale de la requérante*

Que depuis 2010, la requérante est suivie régulièrement par un psychiatre et une psychologue.

Que lors de son arrivée sur le territoire du Royaume déjà, elle devait respecter à la lettre un lourd traitement médicamenteux.

Que son psychiatre avait très vite diagnostiqué un stress post traumatique pour lequel une psychothérapie était nécessaire et devait se poursuivre de manière ininterrompue.

Que si ses traitements et suivis cessaient, la requérante risquait fortement de tomber dans la paranoïa, la mélancolie et risquait d'être confrontée à des idées suicidaires.

Que l'état de santé de la requérante ne s'est pas amélioré.

Que la requérante est atteinte d'un syndrome dépressif majeur suite aux difficultés rencontrées dans son pays au niveau familial.

Qu'elle souffre d'angoisses majeures et a des idées suicidaires.

Qu'elle doit donc toujours suivre un lourd traitement médicamenteux et ce, pour une durée indéterminée.

Que le Dr STIEVENART a rédigé un nouveau certificat médical dans lequel on peut lire que la requérante souffre d'un « syndrome dépressif majeur et état de stress post-traumatique suite à la situation vécue au PAKISTAN »

Que la requérante souffre également de « Idéation de type paranoïde avec sensation d'être suivie, épiée et menacée en permanence. Peur ++ la nuit. Impossibilité de se déplacer seule la nuit ».

Que la requérante doit également suivre un traitement médicamenteux.

Que ces médicaments doivent être pris quotidiennement, le matin, le soir et au coucher.

Que le Dr STIEVENART estime que ce traitement, au vu de l'ampleur du traumatisme, devra être suivi sur une longue durée.

Que le Dr STIEVENART estime qu'un arrêt du traitement aurait pour conséquence une « décompensation psychotique inéluctable sur le mode paranoïde susceptible de lui faire adopter des conduites auto agressives ».

Que selon lui, la stabilisation de la pathologie de la requérante ne sera possible qu'au terme d'une psychothérapie de longue durée et d'un suivi médical.

Qu'en tout état de cause, il estime qu'une psychothérapie ainsi qu'un traitement antipsychotique et antidépresseur sont indispensables.

Que l'importance et la gravité des problèmes médicaux dont elle souffre justifient pleinement l'introduction de la présente demande.

Que le lien de cause à effet entre la pathologie de la requérante et le PAKISTAN est évident.

Que l'on peut ainsi lire dans le certificat médical que « Le retour au Pakistan serait la confronter à une société toxique pour elle et qui est à l'origine de sa pathologie actuelle ».

Qu'il appartient à la Juridiction de Céans d'avoir égard à la situation extrêmement précaire de la requérante sur un plan médical.

Que contraindre la requérante à retourner dans son pays d'origine compte tenu de son état de santé constituerait une violation de l'article 3 CEDH.

Qu'elle ne pourra être soignée en Belgique.

Que par ailleurs, un recours en annulation et en suspension à l'encontre d'une décision de refus de séjour sur pied de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 est actuellement pendant devant la Juridiction de Céans (CCE 174 620).

Que la Cour de Justice de l'Union Européenne a jugé, dans un arrêt ABDIDA du 18 décembre 2014 (Affaire C-542/13) que « Les articles 5 et 13 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, lus à la lumière des articles 19, paragraphe 2, et 47 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, ainsi que l'article 14, paragraphe 1, sous b), de cette directive doivent être interprétés en ce sens qu'ils s'opposent à une législation nationale:

– qui ne confère pas un effet suspensif à un recours exercé contre une décision ordonnant à un ressortissant de pays tiers atteint d'une grave maladie de quitter le territoire d'un État membre, lorsque l'exécution de cette décision est susceptible d'exposer ce ressortissant de pays tiers à un risque sérieux de détérioration grave et irréversible de son état de santé, et

– qui ne prévoit pas la prise en charge, dans la mesure du possible, des besoins de base dudit ressortissant de pays tiers, afin de garantir que les soins médicaux d'urgence et le traitement indispensable des maladies puissent effectivement être prodigués, durant la période pendant laquelle cet État membre est tenu de reporter l'éloignement du même ressortissant de pays tiers à la suite de l'exercice de ce recours ».

Que les requérants doivent donc pouvoir demeurer sur le territoire du Royaume le temps pour la Juridiction de Céans de se prononcer sur le recours actuellement pendant et ce afin de se conformer à l'arrêt de la CJUE.

Que par ailleurs compte tenu de cette jurisprudence, les requérants étaient en droit de se maintenir sur le territoire du Royaume et n'étaient nullement tenus de se conformer aux précédents ordres de quitter le territoire leur notifiés.

Que la Cour du Travail de BRUXELLES a par ailleurs condamner, le 19 octobre 2017, le CPAS de MOLENBEECK SAINT JEAN à octroyer aux requérants une aide sociale équivalente au RIS sur cette base (C. Trav. Bruxelles, 19 octobre 2017, 2017/AB/600). Qu'en ce que la partie adverse entend contraindre les requérants à retourner dans leur pays d'origine sans attendre au préalable que la Juridiction de Céans se soit prononcé sur ledit recours, elle viole les articles 3 et 13 CEDH, l'article 9 ter et 62 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991."

4.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 7, 9ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

4.2.5. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met zowel het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen alsook een onderzoek heeft verricht naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

4.2.5.1. Betreffende het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de eerste en de tweede bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden. Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of spéciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

8 EVRM

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt

verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, Mitchell/Verenigd Koninkrijk, nr. 40447/98; EHRM 22 juni 1999, Ajayi e.a./Verenigd Koninkrijk, nr. 27663/95; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verwijdering van het grondgebied heeft betrekking op het hele gezin. Bovendien kan aangenomen worden dat betrokkene wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van zijn relatie in België van bij het begin precair was. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden.

Betrokkene en zijn partner dienden zich ervan bewust te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Betrokkene toont verder niet met concrete gegevens aan dat hij zijn privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in het land van herkomst of elders. Er blijkt ook niet dat hij eventuele vriendschapsrelaties die hij zou hebben opgebouwd, niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven.

De verwijderingsbeslissing brengt geen verbreking van de familie-eenheid teweeg, te meer betrokkenes partner tevens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, waardoor betrokkene niet ernstig kan voorhouden dat hij enkel in België zijn gezinsleven met zijn partner zou kunnen onderhouden. De verwijdering is immers beslist voor het hele gezin. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst of een land waar zij op wettelijke wijze binnen kunnen. Voor zover betrokkenes aanhalen dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij hun leven alhier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven en hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.”

Uit bovenstaande motieven blijkt aldus dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partijen in rekening heeft genomen zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt uit deze motieven dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen het gezins- en familieleven in rekening heeft genomen en een onderzoek heeft verricht naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bij een verwijdering van het gezin naar het land van herkomst, Pakistan.

4.2.5.1.1. Betreffende het hoger belang van de kinderen

De verzoekende partijen menen echter dat het hoger belang van het kind *in casu* vereist dat zij in het land kunnen blijven waar zij reeds meer dan negen jaar verblijven en waar zij evident een sociaal netwerk hebben opgebouwd. Zij wijzen erop dat de verwerende partij niet kan betwisten dat zij de

meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in België en aldus verwesterd zijn in die mate dat ze de gebruiken en tradities van hun land niet kennen, dat zij zichzelf als Belgen beschouwen en niet begrijpen waarom zij na negen jaar verplicht worden om terug te keren naar een land waar ze niets kennen.

Zij wijzen er ook op dat hun jongste kind in België geboren is, dat de kinderen sinds negen jaar in België schoollopen en dat zij perfect Nederland en Frans spreken, dat hun jongste zoon overigens enkel Frans en Nederlands spreekt.

Het feit dat het jongste kind van de verzoekende partijen in België geboren is, dat de kinderen sinds negen jaar in België schoollopen, dat de kinderen van de verzoekende partijen de meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in België, dat zij verwesterd zijn en dat zij hier een sociaal netwerk hebben opgebouwd en de gebruiken en tradities van hun land van herkomst niet meer kennen wordt door de verwerende partij niet betwist. De verwerende partij oordeelt echter: *“Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden. Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Ook het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.”* De Raad stelt vast dat blijkt dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de bestreden beslissingen doch geen concrete argumenten ontwikkelen tegen deze motieven. Zij betwisten niet dat, betreffende hun jongste kind, de jonge leeftijd maakt dat het kind zich gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving, en betreffende al hun kinderen, dat zij niet concreet verduidelijken of aangetoond hebben dat de belangen van hun kinderen zouden geschaad worden bij een terugkeer, dat een terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen de belangen van de kinderen is, daar het verblijf in België niet stabiel is, gelet op de precaire verblijfssituatie van de verzoekende partijen, en daar het in hun belang is om niet gescheiden te worden van hun ouders.

De verzoekende partijen tonen door te verwijzen naar het sociaal netwerk van de kinderen in België, hun verwestering, het niet kennen van de tradities en gebruiken in Pakistan en het zich Belg voelen, niet

in concreto aan dat de belangen van de kinderen geschaad worden bij een terugkeer naar Pakistan. Zij tonen immers niet aan dat de kinderen in Pakistan geen sociaal netwerk kunnen uitbouwen en zich niet kunnen aanpassen aan de gebruiken en tradities van het land. Met de stelling dat de kinderen perfect Nederlands en Frans spreken, tonen de verzoekende partijen ook niet aan dat het tegen de belangen van de kinderen is om terug te keren naar Pakistan. Er wordt immers niet gesteld, noch aangetoond dat de kinderen van de verzoekende partijen naast het Nederlands en het Frans, geen in hun land van herkomst gesproken taal machtig zijn. Waar zij een dergelijke stelling wel uiten in hoofde van het jongste kind, betreft dit een loutere bewering die niet ondersteund wordt door de stukken van het dossier. Immers blijkt uit de gehoren van de verzoekende partijen van 29 augustus 2018 dat de eerste verzoekende partij Pashtou, Urdu en Engels spreekt en dat het gehoor plaatsvindt in het Engels en dat de tweede verzoekende partij Urdu en Engels spreekt en dat het gehoor plaatsvindt in het Engels. Uit deze informatie blijkt dan op het eerste zicht ook dat de verzoekende partijen geen Nederlands of Frans spreken, minstens niet in die mate dat zij zich verstaanbaar kunnen maken gedurende een gehoor. Er kan dan op het eerste zicht ook niet aangenomen worden dat het jongste kind van de verzoekende partijen, dat in België geboren is, enkel Nederlands en Frans spreekt, doch geen van de talen die de ouders afdoende beheersen. Immers zou uit een dergelijke aanname voortvloeien dat het jongste kind van de verzoekende partijen niet in staat is om via taal te communiceren met zijn ouders, wat weinig waarschijnlijk is en ook niet voortvloeit uit de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partijen tonen op het eerste zicht niet aan dat de motieven betreffende het hoger belang van de kinderen foutief of kennelijk onredelijk zijn.

4.2.5.1.2. Betreffende het gezins- en familieleven en artikel 8 van het EVRM

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

De verzoekende partijen beroepen zich op hun gezins-, familie- en privéleven in België. Zij wijzen op hun vier kinderen waarvan de jongste in België is geboren, op het feit dat zij gedurende negen jaar in België verblijven, dat zij gedurende het merendeel van deze negen jaren legaal in België verbleven, dat hun kinderen in België school lopen sinds negen jaren, dat zij perfect Nederlands en Frans spreken, dat hun jongste zoon overigens enkel Frans en Nederlands spreekt, dat zij allen een belangrijk en zeer nauw sociaal netwerk hebben opgebouwd en dat zij sterke vriendschappelijke banden hebben bij de Belgische bevolking. Zij menen dat het foutief is te stellen dat zij geen enkele vriendschappelijke of professionele band hebben gevormd tijdens hun verblijf in België, dat het administratief dossier integendeel de nauwheid van de banden die zij onderhouden met Belgische burgers aantoonde. De verzoekende partijen menen dan ook dat zij samen met hun kinderen onmiskenbaar een familiale cel in

de zin van artikel 8 van het EVRM vormen. Zij wijzen er voorts op dat het privéleven de relaties omvat die zij kunnen aanknopen met derden. De verzoekende partijen wijzen op het arrest NIEMITS c/ Allemagne van het EHRM betreffende de omschrijving van het begrip “*privéleven*”. De verzoekende partijen stellen dat artikel 8 van het EVRM de familiale cel beschermt, dat beslissingen betreffende immigratie een inmenging kunnen vormen in het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, dat een dergelijke inmenging enkel kan indien deze evenredig is aan het nagestreefde doel, dat dit *in casu* niet het geval is. Zij wijzen erop dat om het evenredig karakter van een inmenging in het privé- en gezinsleven te beoordelen het EHRM criteria heeft ontwikkeld die in overweging moeten worden genomen en dit in het arrest Hamidovic c/ Italie. Het betreft volgens de verzoekende partijen, de aard en ernst van de gepleegde inbreuk, de duur van het verblijf van de betrokkene in het gastland, haar familiale situatie, de geboorte van kinderen uit het huwelijk, de banden van de betrokkenen met het gastland, de vraag of er onoverkomelijke hindernissen zijn om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst en de vraag of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. De verzoekende partijen besluiten dat de banden met België onbetwistbaar zijn en dat hen dwingen terug te keren naar hun land van herkomst in deze omstandigheden een schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat de verzoekende partijen samen met hun kinderen een gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen laten echter na aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen een inmenging vormen in hun gezinsleven. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt – en de verzoekende partijen het tegendeel niet aantonen – dat alle gezinsleden, zijnde de verzoekende partijen en hun vier kinderen, illegaal in het Rijk verblijven en dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten genomen werden ten aanzien van alle gezinsleden. Een inmenging in het gezinsleven wordt *in casu* niet aangetoond. Hierop wordt ook gewezen in de bestreden beslissingen “*De verwijdering van het grondgebied heeft betrekking op het hele gezin.*” en: “*De verwijderingsbeslissing brengt geen verbreking van de familie-eenheid teweeg, te meer betrokkene partner tevens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, waardoor betrokkene niet ernstig kan voorhouden dat hij enkel in België zijn gezinsleven met zijn partner zou kunnen onderhouden. De verwijdering is immers beslist voor het hele gezin. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst of een land waar zij op wettelijke wijze binnen kunnen.*” Gezien de verzoekende partijen niet aantonen dat de bestreden beslissingen een inmenging in hun gezinsleven veroorzaken, kunnen zij ook niet dienstig voorhouden dat de inmenging in dit geval niet evenredig is aan het nagestreefde doel.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt voorts dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar het privéleven van de verzoekende partijen en de kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM doch oordeelde – in het kader van een belangenafweging – dat, gelet op de gegeven motieven, het algemeen belang primeert op de privébelangen van de verzoekende partijen waardoor er op de Belgische overheid geen positieve verplichting rust.

Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat zij vier kinderen hebben waarvan de jongste in België is geboren, dat zij gedurende negen jaar in België verblijven, dat zij gedurende een deel van deze negen jaren legaal in België verbleven, dat hun kinderen in België school lopen sinds negen jaren, dat zij allen een belangrijk en zeer nauw sociaal netwerk hebben opgebouwd, dat zij sterke vriendschappelijke banden hebben bij de Belgische bevolking en dat het administratief dossier de nauwe banden die zij onderhouden met Belgische burgers aantoonde, kan de Raad enkel vaststellen dat deze elementen geenszins worden betwist en in de bestreden beslissingen ook niet wordt betwist dat de verzoekende partijen en hun kinderen kunnen bogen op een alhier opgebouwd leven waarbij het centrum van hun belangen in België ligt en op een bepaald sociaal en economisch welzijn. Waar zij menen dat het foutief is te stellen dat de verzoekende partijen geen enkele vriendschappelijke of professionele band hebben

gevormd tijdens hun verblijf in België, mist hun betoog feitelijke grondslag. In de bestreden beslissingen kan een dergelijke stelling immers niet teruggevonden worden. Er wordt wel gesteld dat niet blijkt dat de eventuele vriendschapsrelaties die zouden zijn opgebouwd niet kunnen onderhouden worden vanuit het buitenland.

De verzoekende partijen wijzen voorts op criteria die ontwikkeld werden door het EHRM om in overweging te nemen bij de beoordeling van het al dan niet evenredig karakter van een inmenging in het privé- en gezinsleven, doch laten na *in concreto* uiteen te zetten met welke elementen die volgens deze criteria in de beoordeling dienen betrokken te worden, de verwerende partij bij de belangenafweging geen rekening heeft gehouden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat bij een lezing van de motieven van de bestreden beslissingen betreffende artikel 8 van het EVRM en de doorgevoerde belangenafweging, op het eerste zicht wel degelijk blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partijen in hun verzoekschrift opgesomde criteria in overweging heeft genomen.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissingen gevoerde belangenafweging betreffende hun privéleven foutief of kennelijk onredelijk is. Zij maken dan ook geenszins aannemelijk dat de gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst een schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partijen en hun kinderen, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partijen – hoger belang van de kinderen, geboorte van jongste kind in België, vertrouwde omgeving voor kinderen in België, schoollopen van de kinderen, vriendschapsrelaties, hun centrum van belangen in België omdat zij hier een leven hebben opgebouwd en hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben – in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat wanneer deze worden afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in het privéleven.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maken immers niet aannemelijk – zoals ook reeds gesteld in de bestreden beslissingen – dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. De verzoekende partijen beperken zich tot het wijzen op de banden met België en hun langdurig verblijf alhier, doch laten na aan te tonen waarom het voor hen onmogelijk zou zijn hun privéleven verder te zetten in hun land van herkomst. Waar de verzoekende partijen wijzen op het

perfect Nederlands en Frans spreken door de kinderen en het enkel spreken van deze talen door het jongste kind, wijst de Raad naar wat hieromtrent werd gesteld onder punt 4.2.5.1.1. Ook met dergelijk betoog tonen de verzoekende partijen aldus niet aan dat het voor hen onmogelijk zou zijn hun privéleven verder te zetten in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen verwijzen naar het arrest Josef van het EHRM van 27 februari 2014 en stellen dat dit het recht bevestigt van elke persoon die zich wil beroepen op artikel 8 van het EVRM, op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij menen dan ook dat zij recht hebben op een daadwerkelijk rechtsmiddel betreffende de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat zij hebben ingediend tegen de beslissing van de verwerende partij waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, beroep welk hangend is. Zij menen dat de *in casu* bestreden beslissingen hen van een daadwerkelijk rechtsmiddel beroven en aldus een schending vormen van de artikelen 8 en 13 van het EVRM.

De Raad is van oordeel dat artikel 13 van het EVRM niet geschonden is nu verzoekende partijen de mogelijkheid hadden om, conform artikel 39/85, §1 van de Vreemdelingenwet, tezamen met de onderhavige vordering tegen de bijlagen 13*septies* van 28 augustus 2018 bij wege van voorlopige maatregelen de Raad te verzoeken hun eerder ingediende gewone vordering tot schorsing tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en tegen de eraan gekoppelde bevelen om het grondgebied te verlaten, daterende van 14 december 2016 (RvV 204 652 en RvV 204 656) zo snel mogelijk te behandelen. De Vreemdelingenwet voorziet aldus in een effectief rechtsmiddel waardoor de verzoekende partijen hun eerder ingediende vordering tot schorsing versneld door de Raad kon laten onderzoeken.

De verzoekende partijen maken met hun betoog op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een schending oplevert van de artikelen 8 en 13 van het EVRM.

4.2.5.2. Betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen en het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen en het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de eerste en de tweede bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd gehoord op 28/08/2018 door de politiezone Brussel West en verklaart dat hij niet wenst terug te keren omdat terugkeren problemen zou geven omdat hij hier asiel heeft aangevraagd en omdat zijn vrouw medische problemen heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Verder verklaart betrokkene niet medische problemen te hebben, maar wel zijn echtgenote.

Betrokkene diende hieromtrent 2 maal een aanvraag tot regularisering op medische gronden (9ter) in functie van zijn echtgenote in. Deze werden beide door DVZ onontvankelijk verklaard en aan betrokkene

ter kennis gegeven. Het beroep van betrokkene tegen de eerste weigering werd door de RVV verworpen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene diende eveneens een aanvraag in tot het verwerven van verblijf op humanitaire gronden (9bis). Deze aanvraag werd door DVZ onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven, tezamen met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op 23/03/2017.

De beroepen die betrokkene bij de RVV indiende, enerzijds op 22/04/2017 tegen de onontvankelijkheids-beslissing van de aanvraag 9bis, anderzijds op 17/06/2015 tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9ter, hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”

Tweede bestreden beslissing:

“Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd gehoord op 28/08/2018 door de politiezone Brussel West en verklaart dat zij niet wenst terug te keren omdat haar ex-man in Pakistan haar wil vermoorden. Dit aangehaalde element werd reeds beoordeeld in haar asielaanvragen van 11/08/2009 en 18/08/2011. Uit het onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verder verklaart betrokkene dat zij psychologische problemen heeft en hiervoor alprazolam neemt. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Betrokkene diende hieromtrent 2 maal een aanvraag tot regularisering op medische gronden (9ter) in functie van zijn echtgenote in. Deze werden beide door DVZ onontvankelijk verklaard en aan betrokkene ter kennis gegeven. Het beroep van betrokkene tegen de eerste weigering werd door de RVV verworpen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene diende eveneens een aanvraag in tot het verwerven van verblijf op humanitaire gronden (9bis). Deze aanvraag werd door DVZ onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd aan betrokkene

ter kennis gegeven, tezamen met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op 23/03/2017.

De beroepen die betrokkene bij de RVV indiende, enerzijds op 22/04/2017 tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9bis, anderzijds op 17/06/2015 tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9ter, hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”

Met hun betoog in hun verzoekschrift lijken de verzoekende partijen niet te ontkennen dat met hun gezondheidstoestand rekening werd gehouden, doch lijken te menen dat gelet op de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, het afleveren van de bestreden beslissingen en het hen dwingen het grondgebied te verlaten niet redelijk en evenredig is.

De verzoekende partijen betogen dat de tweede verzoekende partij sinds 2010 op regelmatige wijze gevolgd wordt door een psychiater en een psycholoog, dat zij sinds haar aankomst op het Belgische grondgebied een zwaar medicamenteuze behandeling diende te volgen, dat haar psychiater al snel de diagnose stelde van een posttraumatisch stresssyndroom waarvoor psychotherapie nodig was en welke op ononderbroken wijze diende voortgezet te worden, dat indien de behandelingen en opvolgingen zouden stoppen, zij het risico liep te vervallen in paranoia, melancholie en suïcidaire gedachten. De verzoekende partijen stellen dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij niet verbeterd is, dat zij last heeft van een ernstig depressief syndroom ten gevolge van de moeilijkheden die zij ondervond in haar land op familiaal niveau, dat zij lijdt aan ernstige angsten en zelfmoordgedachten, dat zij nog steeds een zware medicamenteuze behandeling moet volgen en dit voor een onbepaalde duur. De verzoekende partijen citeren uit een standaard medisch getuigschrift van dokter S. – dat bij nazicht van het administratief dossier het getuigschrift van 19 juni 2014 van dokter S. betreft en niet het bij het verzoekschrift gevoegde getuigschrift van dokter S. van 15 december 2016 – waarbij zij wijzen op het ernstig depressief syndroom en de staat van posttraumatische stress gerelateerd aan de beleefde feiten in Pakistan en op de symptomen van deze aandoening. Zij stellen dat de tweede verzoekende partij een medicamenteuze behandeling moet volgen, waarbij de medicijnen dagelijks dienen ingenomen te worden. Zij wijzen erop dat dokter S. meent dat de behandeling, gelet op de ernst van het trauma, langdurig moet gevolgd worden. Zij wijzen erop dat de arts meent dat het stopzetten van de behandeling een psychotische decompensatie tot gevolg zal hebben, dat de stabilisatie van de pathologie enkel mogelijk is met langdurige psychotherapie en opvolging, dat in elk geval, hij meent dat psychotherapie alsook een antipsychotische en antidepressieve behandeling noodzakelijk is. Zij menen dat de problemen waaraan de tweede verzoekende partij lijdt belangrijk en ernstig zijn en dit beroep rechtvaardigen. Zij menen ook dat de link tussen de pathologie en Pakistan evident is, dat men kan lezen in het getuigschrift dat een terugkeer naar Pakistan zou leiden tot het haar confronteren met een voor haar giftige omgeving, die geleid heeft tot haar actuele pathologie. De verzoekende partijen stellen dat de Raad de mogelijkheid moet hebben om deze extreem preciaire situatie op medisch vlak te beoordelen, dat de tweede verzoekende partij enkel in België kan verzorgd worden.

Daarnaast argumenteren de verzoekende partijen dat hun vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gekend onder rolnummer RvV 174 620, hangend is voor de Raad. Zij wijzen op het arrest Abdida van het Europees Hof van Justitie en menen dat zij aldus op het grondgebied moeten kunnen blijven gedurende de tijd dat de Raad zich uitspreekt over het hangende beroep. Zij wijzen erop dat rekening houdend met deze rechtspraak, zij recht hadden zich op te houden in het Rijk en niet gehouden waren zich te conformeren aan de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, dat het

arbeidshof van Brussel het OCMW op deze grond het OCMW heeft veroordeeld tot het toekennen van een sociale hulp aan de verzoekende partijen.

In zoverre de verzoekende partijen zouden menen dat de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 3 van het EVRM gelet op de gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij, blijkt niet dat de medische problematiek een verwijdering naar Pakistan in de weg zou staan omwille van strijdigheid met artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift beperken tot een overzicht van de aandoening van de tweede verzoekende partij en de hiervoor voorgeschreven behandelingen in het verleden, doch zich beperken tot een loutere bewering waar zij stellen dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij nog niet verbeterd is en zij een zwaar medicamenteuze behandeling en psychotherapie volgt. Bij het verzoekschrift worden geen bewijzen gevoegd van de huidige gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, noch van huidige medicamenteuze behandeling of het volgen van psychotherapie. Zoals reeds gesteld citeren de verzoekende partijen, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, uit een standaard medisch getuigschrift van 19 juni 2014 van dokter S. Deze informatie kan bezwaarlijk aantonen dat de tweede verzoekende partij actueel aan een dermate ernstige aandoening lijdt waardoor een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Wel voegen de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift een meer recent standaard medisch getuigschrift betreffende de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, doch dateert dit van 15 december 2016, aldus meer dan anderhalf jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen, zodat ook dit document bezwaarlijk kan aantonen dat de tweede verzoekende partij aan een dermate ernstige aandoening lijdt waardoor een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Hoewel in de getuigschriften van 2014 en 2016 sprake is van de noodzaak aan langdurige behandeling, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook reeds in 2010 en 2011 sprake was van dergelijke behandelingen voor onbepaalde duur, zodat heden, eind augustus 2018, kan vastgesteld worden dat de behandeling reeds langdurig is. Op het eerste zicht kan, zonder het voorliggen van bewijzen van de huidige gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij en van een actueel nodige behandeling en gelet op het verlopen van meer dan anderhalf jaar sinds de laatste vermelding van de nood aan behandeling, niet vastgesteld worden dat de noodzakelijke langdurige behandeling heden nog voortduurt. Het getuigschrift waaruit de verzoekende partijen citeren in hun verzoekschrift van 2014 en het getuigschrift van 2016, dat zij voegen bij hun verzoekschrift, tonen niet aan dat de tweede verzoekende partij actueel zou lijden aan een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom), noch dat er heden sprake zou zijn van 'andere uitzonderlijke gevallen' waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een overdracht (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom, §43). In de zaak Paposhvili werden deze 'andere uitzonderlijke gevallen' omschreven als gevallen waarin er, ofschoon er geen imminent levensgevaar dreigt, risico bestaat dat betrokkene wegens afwezigheid van adequate behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, Grote Kamer, nr. 41738/10, Paposhvili v. Belgium, §183). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de tweede verzoekende partij heden nog lijdt aan de door haar omschreven aandoening of heden een behandeling voor haar aandoening krijgt, laat staan dat zij aantonen dat deze behandeling noodzakelijk is daar zij zonder deze behandeling zal blootgesteld worden aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting. In deze omstandigheden kan dan ook niet vastgesteld worden dat er humanitaire redenen van dwingende aard zijn die zich tegen een verwijdering naar Pakistan verzetten. Een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van medische redenen kan dan ook niet worden aangenomen.

Daar niet wordt aangetoond dat de tweede verzoekende partij heden nog lijdt aan de door haar omschreven aandoeningen, is de verwijzing van de verzoekende partijen naar de link tussen de pathologie en Pakistan ook niet dienstig. In zoverre zij zouden menen dat het haar confronteren met haar vroegere omgeving opnieuw zou leiden tot de omschreven pathologie, laten zij na aan te tonen waarom een terugkeer naar Pakistan noodzakelijkerwijze zou leiden tot het confronteren met de vroegere omgeving. De verzoekende partijen menen dat een terugkeer onmogelijk is wegens het oorzakelijke verband, doch tonen niet aan dat zij nergens in Pakistan meer kunnen wonen omwille van de beleefde traumatiserende gebeurtenissen.

Daarnaast wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partijen, zoals ook aangehaald in de bestreden beslissingen, twee aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend op grond van de medische situatie van de tweede verzoekende partij, waarbij beide aanvragen tot medische regularisatie geweigerd werden en het beroep tegen de weigeringsbeslissing naar aanleiding van de eerste aanvraag reeds verworpen werd. Bij arrest nr. 208 784 van 5 september 2018 van de Raad wordt geoordeeld dat geen ernstig middel ontwikkeld wordt in het beroep tegen de weigeringsbeslissing naar aanleiding van de tweede aanvraag om medische regularisatie. De verzoekende partijen tonen in hun verzoekschrift niet aan dat er nieuwe medische elementen zijn die dateren van na de beslissingen, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Ook met het bijvoegen van een standaard medisch getuigschrift van 15 december 2016 bij hun verzoekschrift tonen de verzoekende partijen dit niet aan. Zij laten op het eerste zicht immers na aan te duiden welke elementen dienen te blijken uit het voornoemde getuigschrift die nieuw zijn ten opzichte van de elementen die reeds voorlagen bij hun vorige aanvragen om medische regularisatie en die tot een andere beoordeling kunnen leiden. Op het eerste zicht blijkt niet dat de aandoening en behandelingen vermeld in het bij het verzoekschrift gevoegde getuigschrift wezenlijk verschillen van deze waarvan reeds melding werd gemaakt in de getuigschriften die voorlagen bij de eerste en de tweede medische regularisatie-aanvraag. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partijen door te verwijzen naar de medische aandoening van de tweede verzoekende partij en de voor haar voorgeschreven behandelingen in 2016, geenszins aantonen dat er heden nog steeds sprake is van de aandoening en van noodzakelijke behandelingen voor de tweede verzoekende partij, zodat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissingen ten onrechte met bepaalde (medische) elementen geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partijen argumenteren dat hun vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gekend onder rolnummer RvV 174 620, hangend is voor de Raad. Deze situatie kan echter geen aanleiding geven tot een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat er door de verzoekende partijen een beroep werd ingesteld, betekent niet dat de medische regularisatie-aanvraag nog niet zou zijn afgesloten. Het louter instellen van een beroep brengt geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn ("*privilège du préalable*").

Betreffende het ingediende schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad tegen de beslissing van 20 april 2015 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (RvV 174 620) merkt de Raad nog op dat een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad geen schorsende werking kent en geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Zulke procedure verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad schort bijgevolg evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Daarenboven merkt de Raad op dat de verzoekende partijen bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen hebben gevorderd bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op

basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, werd door de Raad verworpen op 5 september 2018 bij arrest nr. 208 784. De verzoekende partijen hebben zich dan ook niet verstoken gezien van het uitoefenen van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel nu hun grieven ten aanzien van deze beslissing werden behandeld naar aanleiding van voormeld arrest. Ook hebben zij op het grondgebied kunnen verblijven tot voormelde uitspraak.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het arrest Abdida van het Hof van Justitie van 18 december 2014, merkt de Raad op dat dit arrest betrekking heeft op een terugkeerbesluit, een bevel om het grondgebied te verlaten dus. In het bijzonder wordt er gesteld: *“Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.”*

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen met hun huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid toegang hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, in de zin van artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn. Aangezien de verzoekende partijen voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, wordt slechts tot een gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn, voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Indien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeleid binnen deze termijn, dan is deze vordering bovendien van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet). De Raad is gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van een verdedigbare grief aangaande een mogelijke schending van één van de rechten of vrijheden bepaald in het EVRM. De Raad houdt hierbij rekening met alle bewijsstukken en gaat derhalve over tot een *ex nunc* onderzoek waarbij nagegaan wordt of de aangevoerde grief inzake EVRM *prima facie* ernstig voorkomt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds eerder in het kader van een vordering bij de Raad tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid er een daadwerkelijke rechtsbescherming voorhanden is (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015; GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016). De verzoekende partijen hebben, nu zij het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, wel degelijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en hebben als dusdanig toegang tot een effectief rechtsmiddel. Aldus is voldaan aan wat is gesteld door het Hof van Justitie in de zaak Abdida.

Waar de verzoekende partijen ten slotte stellen dat rekening houdend met deze rechtspraak, zij recht hadden zich op te houden in het Rijk en niet gehouden waren zich te conformeren aan de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, dat het arbeidshof van Brussel op deze grond het OCMW heeft veroordeeld tot het toekennen van een sociale hulp aan de verzoekende partijen, tonen zij op het eerste zicht niet aan op welke wijze dit argument kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Zij verduidelijken op het eerste zicht geenszins waarom het feit dat zij niet gehouden waren de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten op te volgen – los nog van de vraag naar de correctheid van een dergelijke stelling – de huidige bestreden beslissingen in de weg zou staan.

4.2.6. Een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, noch van de artikelen 74/13 en 9ter van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

4.2.7. Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te

nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum/verblijfstitel, kan op het eerste zicht niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

4.2.8. Waar de verzoekende partijen menen dat het foutief is artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet in te roepen en te stellen dat de verzoekende partijen geen enkel adres hebben in België daar zij over een adres beschikken in België waar zij op een reguliere manier verblijven en waar zij overigens werden gearresteerd voordat zij werden geplaatst in een terugkeerwoning, mist hun betoog feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers geenszins dat hen wordt tegengeworpen dat zij over geen enkel adres beschikken in België en dat omwille van deze reden toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

4.2.9. Het enig middel is niet ernstig.

4.3. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER